

Vypraveno

dne 7.5.14 30

datečně anonymizováno
v souladu s GDPR

MVCRP011GR3B

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: .....

podpis: .....

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0237r

Praha 28. 4. 2014

Č.j.: MV - 28630- 4/VS - 2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal Libanon, státní občan Libanonské republiky, trvale bytem adresa pro doručování 1· (dále jen „žadatel“), právně zastoupen .. idvokátkou se sídler..

proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze 31. 1. 2014, č.j.: VS-1539/835.3/2-2013, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění:

I.

Žadatel požádal, prostřednictvím Krajského úřadu Kraje Vysočina, dne 6. 5. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 26. 5. 2013. Trvalý pobyt má žadatel povolen na území České republiky od 8. 9. 2004.

Svoji žádost odůvodnil tím, že celá jeho rodina, žena, děti a vnoučata jsou občany České republiky a z důvodu častého pobytu a společného cestování, dále vyřizování úředních, majetkových věcí a investic, by mu velmi pomohlo, když bude, stejně jako oni, občanem této země, kterou považuje za svůj domov.

Žadatel v dotazníku k žádosti a v životopise uvádí, že se na území České republiky zdržuje od roku 1970 a v období od roku 1971 do roku 1977 vystudoval Vysokou školu zemědělskou v Praze, obor Rostlinná výroba. V únoru roku 1975

uzavřel v Havlíčkově Brodě manželství se státní občankou České republiky. Z manželství se narodily dvě již zletilé děti, po matce státní občanké České republiky. Žadatel v životopise dále uvádí, že od roku 1978 do roku 2013 žije se svou rodinou a vnoučaty střídavě jak v Libanonu, tak v České republice.

Ve stanovisku Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina ze dne 21. 6. 2013 je uvedeno, že žadatel podal dne 26. 5. 2004 žádost o povolení k trvalému pobytu na Zastupitelském úřadu ČR v Libanonu za účelem sloučení rodiny. Dne 7. 9. 2004 žadatel přicestoval do České republiky a dne 8. 9. 2004 mu byl povolen trvalý pobyt. Dále je zde uvedeno, že šetřením v místě hlášeného trvalého pobytu v bylo zjištěno, že žadatel se již delší dobu na uvedené adrese nezdržuje, byt obývají jiní nájemníci a žadatel novou adresu svého trvalého pobytu na území České republiky pracovišti Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, nenahlásil.

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 5. 9. 2013, č.j.: VS-1539/835.3/2-2013, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatele přerušilo a zároveň ho s odkazem na ustanovení § 59 správního řádu předvolalo na 17. 10. 2013 k jednání na Ministerstvo vnitra, neboť jeho osobní účast v řízení byla nutná k odstranění vad žádosti. Současně mu uložilo, aby k tomuto jednání předložil konkrétně vyjmenované doklady a potvrzení.

Podáním, které bylo doručeno Ministerstvu vnitra dne 23. 9. 2013, se žadatel z tohoto jednání ve stanoveném termínu omluvil z důvodu pobytu s rodinou v USA s tím, že od počátku listopadu 2013 bude pobývat v České republice. Ministerstvo vnitra proto usnesením ze dne 25. 9. 2013 řízené o žádosti znovu přerušilo a vyzvalo žadatele k dostavení se k jednání na Ministerstvo vnitra v náhradním termínu dne 2. 12. 2013. Žadatel se v tento den dostavil se svojí právní zástupkyní. Bylo jim umožněno ve smyslu § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu seznámit se s obsahem spisu a vyjádřit své stanovisko ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí. Žadatel byl upozorněn, že z předložených písemností vyplývá, že příslušnému správnímu orgánu neoznámil prodloužení platnosti cestovního pasu, a rovněž porušil zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), a to nenahlášením změny adresy nahlášeného místa svého trvalého pobytu v České republice. Na dotaz uvedl, že svých pochybení, která nebyla nijak sankcionována, si je vědom, a nápravu již zjednal.

Žadatel do protokolu uvedl, že v České republice vystudoval vysokou školu zemědělského směru, na níž se seznámil se svou budoucí manželkou. Po narození syna se žadatel v roce 1978 vrátil do Libanonu, kam s ním odcestovala i rodina a kde se narodila dcera. V Libanonu žije i pracuje. Uvádí, že je zaměstnán jako ředitel na

pozici regionálního manažera u libanonské firmy, která se zabývá zemědělskou výrobou a vypomáhá manželce v podnikání (zahradnictví). Potvrzuje svůj měsíční příjem uvedený v dotazníku k žádosti a do spisu dokládá (bez překladu do češtiny) potvrzení libanonské společnosti o svém zaměstnání od srpna roku 1978 a potvrzení o členství v Komoře inženýrů a architektů v Bejrútu. Dále uvedl, že v České republice nikdy nepracoval, ani nepodnikal, nemá tudíž příjmy ze zdrojů v České republice. K pobytu v České republice uvedl, že zde pobývá po dobu do dvou týdnů, maximálně třikrát v roce. Z toho vyplývá, že není v České republice daňovým rezidentem a nemá povinnost podávat daňová přiznání. Rovněž uvedl, že v České republice nevlastní žádnou nemovitost. Do spisu dokládá potvrzení Finančního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 26. 11. 2013 o neexistenci daňových nedoplatků a informaci Všeobecné zdravotní pojišťovny o pojištění za období od 1. 1. 2005 do 28. 11. 2013. Není zde evidován jako samoplátce, převážně je pojištěn v zahraničí. Na současné číslo pojištění je evidován od 1. 1. 2005. Žadatel i jeho zástupkyně byli seznámeni s podmínkami pro udělení státního občanství České republiky a možnostmi jejich případného prominutí, i s výší správního poplatku za udělení státního občanství České republiky. Žadatel uvedl, že se dne 5. 12. 2013 vrací za rodinou do Libanonu a do České republiky by přicestoval za účelem složení státoobčanského spisu.

III.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel nebyl v posledních pěti letech odsouzen pro úmyslný trestný čin a splňuje tak podmínku pro udělení státního občanství České republiky stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb. Prokázáním znalosti českého jazyka splnil i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) tohoto zákona.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí dále konstatovalo, že žadatel nespĺňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb. V zamítavém rozhodnutí uvedlo důvody, které jej vedly k neprominutí splnění těchto podmínek.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel má sice na území České republiky povolen trvalý pobyt od 8. 9. 2004, ale nejen, že se zde převážně, ale fakticky téměř vůbec, nezdržuje. Splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. Ministerstvo vnitra žadateli neprominulo, přestože splňuje liberační důvody pro její případné prominutí, stanovené v § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť má na území České republiky povolen trvalý pobyt a jeho manželka je státní občankou České republiky. Důvodem neprominutí splnění této podmínky je skutečnost, že u žadatele nelze v žádném případě usuzovat na jeho pevný, úzký a trvalý vztah mezi ním a Českou republikou, neboť i jeho povolení k trvalému pobytu je zcela formální, protože žije od roku 1978 s manželkou, státní občankou České republiky, v zahraničí a do České

republiky cestuje pouze na krátkodobé návštěvy. Jeho faktický pobyt v zahraničí pak znemožňuje žadateli jakoukoliv integraci do české společnosti, charakterizovanou vazbami rodinnými, pracovními i sociálními a v neposlední řadě i dodržováním právního řádu země, jejíž občanství hodlá žadatel získat. Z nepřítomnosti žadatelova pobytu v České republice pak pramení žadatelova neznalost povinností, které pro něho vyplývají z českého právního řádu, a které tak není schopen řádně a včas plnit. Žadatelův skutečný pobyt v zahraničí však nelze ve vztahu k žádosti považovat za důvod hodný zvláštního zřetele, na jehož základě lze prominout ve smyslu § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Její nesplnění bylo způsobeno žadatelovým porušením povinnosti vyplývající ze zákona č. 326/1999 Sb., neboť žadatel svoji adresu nahlášeného trvalého pobytu v České republice aktualizoval až v průběhu řízení o žádosti, kdy nebylo možné cizineckou policií zjistit místo jeho pobytu v České republice.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádost zamítlo.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel prostřednictvím právní zástupkyně včasný rozklad (rozhodnutí bylo doručeno právní zástupkyni dne 6. 2. 2014 a rozklad byl doručen Ministerstvu vnitra dne 20. 2. 2014). V podaném rozkladu žadatel rekapituluje odůvodnění zamítavého rozhodnutí, resp. důvody pro neprominutí zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky, s nimiž nesouhlasí.

Zamítavé rozhodnutí považuje za nespravedlivé a nesprávné, neboť nikde není definováno, jaké znaky se v souhrnu považují za „pevný, úzký a trvalý vztah mezi fyzickou osobou a Českou republikou a její plnou integrací v rámci České republiky“. Žadatel se domnívá, že splňuje veškeré požadavky a podmínky pro udělení státního občanství České republiky, včetně podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb., a uvedl skutečnosti, které dle jeho názoru nárok na udělení státního občanství odůvodňují. Žadatel poukazuje na svůj velmi úzký vztah k České republice, a to z důvodu, že: vystudoval v České republice vysokou školu; narodil se mu zde syn; je bezúhonný, což vyplývá z výpisu z Rejstříku trestů; nemá nedoplatky vůči orgánům Finanční správy České republiky, České správě sociálního zabezpečení ani Všeobecné zdravotní pojišťovně; prokázal znalost českého jazyka.

Vzhledem k tomu, že žadatel má ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt na území České republiky déle než 5 let, ale převážně se zde nezdržuje, žádá o prominutí splnění této podmínky podle § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. K nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. žadatel uvedl, že si je svého pochybení vědom a neoznámění změn adresy trvalého

pobytu a prodloužení platnosti svého cestovního pasu, lituje. V průběhu řízení vše uvedl do pořádku.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona o státním občanství. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami uvedenými v § 2 správního řádu i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverenní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

VI.

Podle zákona č. 40/1993 Sb. bylo po žadateli požadováno splnění podmínek podle § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel prokázáním své bezúhonnosti a znalosti českého jazyka splnil podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 40/1993 Sb.

Žadatel však nesplňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb., které mu nebyly prominuty, neboť k prominutí jejich splnění nebyly shledávány relevantní důvody.

K jednotlivým námitkám, které žadatel uvedl v rozkladu, konstatuje ministr vnitra, že je neshledal důvodnými.

Ministr vnitra konstatuje, že v zamítavém rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo jednoznačně konstatováno k naplnění integračních znaků ze strany žadatele v České republice následující. Žadatel ve své žádosti uvedl, že jeho manželka i děti mají státní občanství České republiky a jeho získání by mu pomohlo při cestování, vyřizování úředních a majetkových věcí, investic apod. Ve svém životopise pak uvedl, že od roku 1978 žije se svou rodinou v Libanonu i v České republice, pracovní aktivity však vykazuje pouze v Libanonu, kde podniká i jeho manželka, žije tam i jejich dcera, která byla v době podání žádosti na mateřské dovolené.

Žadatel byl pozván k ústnímu jednání na Ministerstvo vnitra, aby odstranil nedostatky své žádosti. Jelikož žadatel byl v daném termínu se svou rodinou v USA, požádal o stanovení nového termínu, kdy se již k ústnímu jednání s právní zástupkyní dostavil. Z registračních údajů Všeobecné zdravotní pojišťovny pak vyplynulo, že žadatel byl přihlášen ke zdravotnímu pojištění v České republice po dobu cca. 1 týdne a nelze vyloučit, že nejspíše pouze za účelem ústního jednání na Ministerstvu vnitra.

Ačkoli žadatel v rozkladu vedl, že znaky pro „pevný a úzký vztah“ k České republice nejsou slovně vymezeny, lze v tomto případě použít definici státního občanství uvedenou v článku 2 odst. 22 Evropské úmluvy, jako „právní svazek, jehož základem je sociální skutečnost oddanosti, opravdové spojení existence, zájmů a citů spolu s existencí vzájemných práv a povinností“. V daném případě žadatel toto vymezení státního občanství nesplňuje, neboť se převážně zdržuje v zahraničí, zejména z pracovních důvodů. V České republice nikdy nepracoval ani nepodnikal, neočekává prý tudíž nárok na starobní důchod, neboť si neplatí v České republice sociální pojištění. Jelikož zde žadatel nepracuje, ani nepodniká, nevzniká mu ani daňová povinnost vůči orgánům finanční správy České republiky. Totéž se týká i zdravotního pojištění žadatele, které je rovněž vázáno na jeho pracovní místo v cizině. V České republice plní tyto povinnosti žadatel pouze formálně. **V rozkladu sám přiznává úzký vztah k Libanonu z důvodu svých pracovních aktivit, které, jak sám uvedl, postupně utlumuje. Svůj vztah k České republice žadatel připouští v souvislosti se svou budoucností, tzn. s ohledem na svůj důchodový věk, kdy plánuje trávit v České republice více času a utužovat vztahy nejen se svou rodinou, ale celkově s českou společností.** Ministr sice podotýká, že manželka a děti jsou státními občany České republiky, ale přinejmenším manželka a dcera většinu svých aktivit (např. pracovních, společenských a rodinných) realizují na území jiného státu.

Dále je třeba podotknout, že je věcí správní úvahy ministra vnitra i Ministerstva vnitra, jak posoudí důvody zvláštního žadatele hodné. Přestože neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. nebylo stěžejním důvodem pro nevyhovění žádosti, ani ministr vnitra neshledal tak výjimečné důvody, které by odůvodňovaly prominutí splnění této podmínky. Navíc dle článku 3 odst. 28

Evropské úmluvy má „každý stát rozhodovat podle svého vlastního práva, kdo jsou jeho státní příslušníci“.

VII.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěným řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč splnění uvedených podmínek nebylo prominuto. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti“.

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatelů a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb., jejichž splnění nebylo žadateli prominuto.

K dosavadnímu požadavku na předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014, pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

